

Arrest

nr. 300 319 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine, geboren op (...) 1374 (x.x.1996) in Tomani, in Hisarak district in de provincie Nangarhar. U verbleef hier van uw geboorte tot vertrek. U ging tot de zesde graad naar school en daarnaast liet u jullie dieren elke dag grazen. U bent verloofd met Saida Bibi. U heeft drie broers en drie zussen.

Uw broer, R.(...) K.(...) werkte voor anderhalf jaar in het Afghaans leger. Uw familie kende herhaaldelijk problemen met de Taliban omwille van uw broer zijn werkzaamheden (zie infra). Omwille hiervan werd beslist dat uw broer het land diende te verlaten. Hij ontvluchtte Afghanistan en reisde naar België waar hij op 4 november 2015 aankwam en op 16 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 16 november 2016 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend.

Ruim een jaar voor uw broers vertrek uit het land werd uw familie, en meer specifiek uw vader, herhaaldelijk bedreigd door de Taliban middels telefoontjes, maar ook kreeg hij persoonlijke bedreigingen. Hij werd telkenmale verzocht om tegen uw broer te zeggen te stoppen met werken voor het leger. Echter informeerde hij hem niet hierover.

Op een dag werd uw oudste broer, D.(...) K.(...), meegenomen door de Taliban. De Taliban stelden dat hij zou worden vrijgelaten in ruil voor de overgave van R.(...) K.(...), daar waar hij het echte doelwit van de Taliban was.

De dag nadat D.(...) K.(...) werd meegenomen, kwam R.(...) K.(...) onverwacht terug thuis voor een bezoek. Uw vader had hem immers telefonisch meegedeeld dat uw moeder ziek was. R.(...) K.(...) was echter niet op de hoogte van de problemen die uw familie al een jaar omwille van zijn job ondervond. Uw moeder besliste op dat moment dat hij naar uw paternale oom moest gaan en zich in geen enkel geval moest overgeven. Hier verbleef hij twee dagen, tot zijn vertrek door uw paternale oom geregeld was.

De dag na de arrestatie van D.(...) K.(...) kwamen de Taliban echter te weten dat R.(...) K.(...) was thuis geweest en dat niet werd geluisterd naar hun bevelen om hem uit te leveren. De Taliban namen toen uw vader mee. U was echter niet thuis toen dit zich afspeelde. Toen u in de avond terug thuis kwam met de dieren, zei uw moeder dat u naar uw maternale oom diende te gaan. Hij regelde uw uitreis uit Afghanistan en u vertrok de dag nadien. Dit ergens in 2016 (1395) na de tweede eid.

U reisde via Iran, waar u voor een maand bleef, naar Turkije. U verbleef er vijfenhalf jaar om dan via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk op 2 december 2021 in België aan te komen. U verzocht de dag nadien, op 3 december 2021, om internationale bescherming.

Ongeveer 1 à 2 maanden na zijn arrestatie werd uw vader door een dorpeling of iemand van de regio teruggevonden. Hij had een nierziekte. Hij overleed volgens uw verklaringen ongeveer anderhalf jaar na uw vertrek aan zijn verwondingen.

Via de dorpsouderen werd een bemiddelingspoging voor uw oudste broer Dalwat Khan gehouden, waarbij zijn vrijlating werd beloofd. Hij werd echter nooit meer gezien noch werd ooit nog iets van hem gehoord. Dit vernam u via uw broer bij uw aankomst in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, de Belgische e-ID van uw broer, de Afghaanse bankkaart van uw broer, de ID-kaart van het leger van uw broer, drie foto's van uw broer in dienst en het certificaat van promovering van uw broer naar sergeant.

Op datum van 4 mei 2023 voegde u middels een schrijven van uw advocaat nog een aantal opmerkingen toe. Er werd op gewezen dat het huis van uw maternale oom zich in Khanjar bevindt. dat uw vader ongeveer anderhalf jaar na uw vertrek is gestorven en niet anderhalf jaar geleden te rekenen vanaf de datum van het persoonlijk onderhoud, dat de naam van uw zus Zahida en niet Zahira is en dat het niet uw oudste broer D.(...) K.(...) is die diende in het leger, doch uw tweede broer genaamd R.(...) K.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de Taliban wegens de job van uw broer in het leger sedert 1392.

Dient hier te worden opgemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan uw broers werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse leger, doch dit volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient het bestaan van een persoonlijke vervolging omwille van de job van uw broer in concreto aan te tonen, doch zulks is in casu niet het geval.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Om te beginnen kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat u en uw familie gedurende ruim een jaar zouden zijn bedreigd door de Taliban, aangezien u nalaat hierover doorleefd te vertellen. Zo kan u niet duidelijk maken wat de bedreigingen inhielden, waar uw vader benaderd werd, noch hoe vaak (CGVS, p. 13-14). Dat uw vader hierover niets zou vertellen is allerm minst waarschijnlijk, daar waar hij jullie logischerwijze zou informeren over een mogelijkheid van gevaar, gelet op het door u omschreven karakter van de Taliban als erg gewelddadig. Dat u op geen enkel moment thuis zou zijn geweest op het moment van de bedreigingen, maar jullie wel ruim een jaar lang heel vaak bedreigd zouden zijn is ook allerm minst aannemelijk (CGVS, p. 15).

Voorts houdt het geen steek dat uw vader uw broer nooit verwittigd zou hebben over de herhaaldelijke bedreigingen (CGVS, p. 12 en 14-15). U verklaarde immers zelf dat jullie in een gebied woonden dat gecontroleerd werd door de Taliban en dat veel dorpelingen banden of connecties hadden met de Taliban (CGVS, p. 8). Dat uw vader R.(...) K.(...) dan niet zou informeren en aldus het risico zou nemen dat hij onwetend op familiebezoek zou komen en hierdoor zou worden opgemerkt en opgepakt door de Talibanaanwezigheid in het dorp is allerm minst aannemelijk.

Daarenboven is ook volstrekt ongeloofwaardig dat uw vader zou nalaten R.(...) K.(...) te verwittigen van het feit dat D.(...) K.(...) werd ontvoerd in zijn plaats en omwille van hem. (CGVS, p. 12). Er was immers contact tussen uw vader en R.(...) K.(...), daar waar hij hem zou hebben ingelicht over de slechte gezondheid van jullie moeder (CGVS, p. 15). Weerom in het licht van de Talibanaanwezigheid in het dorp is het volstrekt onaannemelijk dat uw vader niet de bedenking zou maken dat uw broer hierdoor mogelijks naar huis zou komen om jullie zieke moeder te bezoeken en dan alsnog zou worden opgepakt. Dit houdt hoegenaamd geen steek en ondermijnt niet alleen de waarachtigheid van uw / jullie beweerde problemen met Taliban, maar holt eveneens de geloofwaardigheid van de arrestatie van D.(...) K.(...) uit.

Verder heeft u niet duidelijk kunnen maken vanwaar het actieve Taliban optreden plots komt. Jullie zouden meer dan een jaar enkel mondeling bedreigd zijn geweest. Daarenboven, dat de Taliban zonder meer ineens een andere zoon zou meenemen als drukingsmiddel, maar dan wel akkoord zou gaan met zijn vrijlating na onderhandelingen ontbeert aan alle logica. Dit haalt immers het nut van zijn ontvoering totaal onderuit (CGVS, p. 16).

Daarnaast is het ten zeerste onaannemelijk dat ze zouden onderhandelen om uw broer vrij te laten, maar dat u niet weet of hij effectief ooit vrij is gelaten. Dat u verder verklaarde niet op de hoogte te zijn van het onderhandelingsproces en u pas zoveel jaren nadien hierover geïnformeerd zou worden, zet opnieuw de nodige vraagtekens bij de waarachtigheid van deze gebeurtenissen. Dat uw familie u gedurende al die jaren hierover zou nalaten te informeren is onwaarschijnlijk (CGVS, p. 16). Hoe dan ook zou ten minste van u verwacht kunnen worden dat u ook zelf probeert hierover enige informatie te verkrijgen. Tot slot, indien D.(...) K.(...) effectief zou zijn ontvoerd, is het totaal ongeloofwaardig dat R.(...) K.(...) de dag nadien zonder slag of stoot naar huis kon komen. Weerom gelet op de sterke Talibanaanwezigheid in uw dorp én omdat D.(...) K.(...) zou zijn ontvoerd als drukingsmiddel om R.(...) K.(...) in handen te krijgen, kan verondersteld worden dat de Taliban zeker aandachtig zou zijn voor zijn eventuele terugkeer of minstens dat zijn terugkeer gesignaleerd zou zijn in het dorp. Dat hij dus gewoon naar huis zou kunnen komen en vervolgens naar jullie oom zou kunnen gaan zonder problemen

te ondervinden, wijst er nog maar eens op dat aan deze beweringen geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 12).

Dat de Taliban dan wel de dag nadien, wanneer R.(...) K.(...) alweer in veiligheid was, opnieuw zou zijn langsgelopen omdat ze vernomen hadden dat R.(...) K.(...) was thuis geweest, is wel heel toevallig.

Uit al voorgaande volgt voorts duidelijk dat tot slot ook aan de beweerde arrestatie van uw vader geen geloof kan worden gehecht.

In verband met de ontvoering van uw vader, weet u bovendien ook niet veel te vertellen. U verklaarde louter dat u daar niet was en toen u in de avond thuis kwam, u het hoorde via uw familie. Dat u op het moment dat dit geschiedde niet thuis was, kan uw onwetendheid geenszins vergoelijken. U had u immers ook hierover kunnen informeren bij uw gezinsleden die wel thuis waren (CGVS, p. 18). Dat u amper enige kennis blijkt te hebben, zelfs niet de moeite nam u hieromtrent te informeren, ondermijnt bijkomend de waarachtigheid van uw relaas temeer daar dit element raakt aan de kern van uw relaas. Bovendien legde u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer inzake het overlijden van uw vader. Ook al zou het ten andere vaststaan dat uw vader overleden is, quod non, dan nog heeft u niet geenszins aangetoond dat zulks het gevolg is van de feiten zoals door u beschreven. Uw vader had immers ook gezondheidsproblemen daar waar u verklaarde dat hij een nierziekte had (CGVS, p. 12).

Uw geloofwaardigheid aangaande bovenstaande wordt bovendien nogmaals ondermijnd door het feit dat uw familie nog een vijftal maanden na uw vertrek gewoon thuis bleef wonen (CGVS, p. 6). Doch bestond de mogelijkheid zich elders te vestigen, gelet op het feit dat ze nadien wel verhuisden naar uw oom. Dit wijst er eens te meer op dat aan vermeende problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 4).

Gezien aan voorgaande gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin worden aangenomen dat u Afghanistan diende te verlaten omwille van het risico dat u liep te worden opgepakt en / of gedood door de Taliban ten gevolge uw broer zijn voormalige werkzaamheden. Zo komt bovendien ook nergens uit uw verklaringen naar voren dat u persoonlijk gevisieerd werd of zou worden door de Taliban. U verklaarde louter dat ze ook achter u kwamen (CGVS, p. 8). U concreet gevraagd of er ooit een persoonlijke bedreiging van de Taliban ten aanzien van u was, verklaarde u van niet maar dat ze natuurlijk ook achter u zouden komen (CGVS, p. 18). Dit betreft een blote bewering en pure veronderstelling die, die u op geen enkele manier met overtuigde verklaringen wist te staven.

Voorst verklaarde u dat ook uw familie nog steeds problemen kent (CGVS, p. 13). Doch leven uw overige familieleden tot op heden in Afghanistan en verklaarde uzelf dat dit financiële problemen betreffen en dat uw broer niet vrij kan rondwandelen (CGVS, p. 7). Echter verklaarde u ook dat uw broer meewerkt op het veld met uw maternale oom indien nodig (CGVS, p. 7 en 18). Hieruit blijkt dat hij niet ondergedoken leeft. Uw broer gaat ook niet naar school, zo stelde u. U hier echter naar gevraagd, blijkt dat uw familie hem niet naar school laat gaan uit schrik (CGVS, p. 19). Nergens komt naar voor dat zich concrete feiten voordeden. U specifiek gevraagd of er nog bedreigingen plaatsvonden stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Dit is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Immers, de actuele situatie en eventuele problemen waar uw familie op heden mogelijks mee geconfronteerd wordt, raken eveneens aan de kern van uw relaas. Er kan dan ook in alle ernst van u verwacht worden dat u zich hierom terdege zou informeren. Dat er misschien nog iets gebeurde maar dat uw familie het misschien niet wil zeggen, is niet ernstig (CGVS, p. 18). Het is immers in uw eigen belang om zo goed en gedetailleerd mogelijk te kunnen weergeven wat er zich mogelijks nog afspeelde zodat u de asielinstanties duidelijk kan aangeven welke risico's u ingeval van een terugkeer mogelijks loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar.

Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging***

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele

privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele

bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U komt hier immers niet verder dan louter op te merken dat de Taliban u als een 'slechte moslim' zal beschouwen bij uw terugkeer omwille van uw verblijf in een Westers land. U haalt verder ook aan dat ze zullen denken dat uw gedachten veranderd zijn als ze uw haar en uiterlijk gaan zien (CGVS, p. 13 + 19). Dit volstaat echter niet. Vooreerst mag het duidelijk zijn dat uw haarcoupe en kledij zaken zijn die makkelijk terug kunnen worden aangepast. U haalt ook niet aan dat deze zaken voor u dermate kenmerkend zijn dat ze deel geworden zijn van uw identiteit en persoon. Verder blijkt u uw verklaringen ook duidelijk dat u zich ook hier nog steeds als moslim gedraagt. U nam deel aan de ramadan en doet uw gebeden in het centrum waar u verblijft. Dat u niet naar de moskee gaat hier, heeft louter te maken met het feit dat deze te veraf gelegen is. U blijkt voorts hier ook contacten te onderhouden met andere Afghanen (CGVS p. 2 en 19). Dat u stelde dat ze in Afghanistan interveniëren in uw persoonlijk leven, u uw baard niet mag scheren en uw haar niet mag knippen zijn enkele algemene vrijheden die u hier wel geniet, maar die op geen enkele manier verwestering doen uitschijnen (CGVS, p. 13). Dat u zich aldus niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse waarden en normen kan dan ook niet worden aangenomen. U verklaarde bovendien ook zelf uitdrukkelijk dat het wel mogelijk zou zijn om u terug aan te passen (CGVS p. 19).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten dat u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen, daar waar een fotokopie van uw taskara slechts betrekking heeft op uw identiteit, die vooralsnog niet wordt betwist. Een analogische redenering wordt gevolgd voor de kopie van de taskara van uw vader. Los van het feit dat uit dit document niet kan worden nagegaan wie de persoon op de taskara is en wat uw band met deze persoon is, spreken deze noch uw taskara zich uit over de redenen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten. De job van uw broer staat niet ter betwisting, daarom kunnen de Afghaanse bankkaart van uw broer, de ID-kaart van het leger van uw broer, drie foto's van uw broer in dienst en het certificaat van promovering van uw broer naar sergeant evenmin een ander licht werpen op voorgaande. Deze stukken bevestigen louter uw broer zijn voormalige werkzaamheden maar hebben voor het overige geen uitstaans met u noch spreken deze zich uit over de redenen omwille waarvan u Afghanistan zou hebben

verlaten. De Belgische E-ID van uw broer bevestigt louter zijn identiteit en verblijfsstatus hier maar voegt voor het overige ook niets wezenlijks toe aan uw relaas.

Volledigheidshalve kan hier nog volgende aan worden toegevoegd. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot voegde u middels een schrijven van uw advocaat nog een aantal opmerkingen toe. De overgemaakte eerste en derde opmerking kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen daar het hier louter gaat om correcties van de schijfwijze van plaats-/persoonsnamen gaat en deze niets inhoudelijk toevoegen aan uw relaas. De tweede en vierde opmerking werden in rekening genomen doch deze konden volstonen niet om tot een andersluidende conclusie te komen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "Verbod van willekeur".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de Taliban wegens de job van uw broer in het leger sedert 1392.

Dient hier te worden opgemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan uw broers werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse leger, doch dit volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient het bestaan van een persoonlijke vervolging omwille van de job van uw broer in concreto aan te tonen, doch zulks is in casu niet het geval.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Om te beginnen kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat u en uw familie gedurende ruim een jaar zouden zijn bedreigd door de Taliban, aangezien u nalaat hierover doorleefd te vertellen. Zo kan u niet duidelijk maken wat de bedreigingen inhielden, waar uw vader benaderd werd, noch hoe vaak (CGVS, p. 13-14). Dat uw vader hierover niets zou vertellen is allerm minst waarschijnlijk, daar waar hij jullie logischerwijze zou informeren over een mogelijkheid van gevaar, gelet op het door u omschreven karakter van de Taliban als erg gewelddadig. Dat u op geen enkel moment thuis zou zijn geweest op het moment van de bedreigingen, maar jullie wel ruim een jaar lang heel vaak bedreigd zouden zijn is ook allerm minst aannemelijk (CGVS, p. 15).

Voorts houdt het geen steek dat uw vader uw broer nooit verwittigd zou hebben over de herhaaldelijke bedreigingen (CGVS, p. 12 en 14-15). U verklaarde immers zelf dat jullie in een gebied woonden dat gecontroleerd werd door de Taliban en dat veel dorpelingen banden of connecties hadden met de Taliban (CGVS, p. 8). Dat uw vader R.(...) K.(...) dan niet zou informeren en aldus het risico zou nemen dat hij onwetend op familiebezoek zou komen en hierdoor zou worden opgemerkt en opgepakt door de Talibanaanwezigheid in het dorp is allerm minst aannemelijk.

Daarenboven is ook volstrekt ongeloofwaardig dat uw vader zou nalaten R.(...) K.(...) te verwittigen van het feit dat D.(...) K.(...) werd ontvoerd in zijn plaats en omwille van hem. (CGVS, p. 12). Er was immers contact tussen uw vader en R.(...) K.(...), daar waar hij hem zou hebben ingelicht over de slechte gezondheid van jullie moeder (CGVS, p. 15). Weerom in het licht van de Talibanaanwezigheid in het dorp is het volstrekt onaannemelijk dat uw vader niet de bedenking zou maken dat uw broer hierdoor mogelijks naar huis zou komen om jullie zieke moeder te bezoeken en dan alsnog zou worden opgepakt. Dit houdt hoegenaamd geen steek en ondermijnt niet alleen de waarachtigheid van uw / jullie beweerde problemen met Taliban, maar holt eveneens de geloofwaardigheid van de arrestatie van D.(...) K.(...) uit.

Verder heeft u niet duidelijk kunnen maken vanwaar het actieve Taliban optreden plots komt. Jullie zouden meer dan een jaar enkel mondeling bedreigd zijn geweest. Daarenboven, dat de Taliban zonder meer ineens een andere zoon zou meenemen als drukkmiddel, maar dan wel akkoord zou gaan met zijn vrijlating na onderhandelingen ontbeert aan alle logica. Dit haalt immers het nut van zijn ontvoering totaal onderuit (CGVS, p. 16).

Daarnaast is het ten zeerste onaannemelijk dat ze zouden onderhandelen om uw broer vrij te laten, maar dat u niet weet of hij effectief ooit vrij is gelaten. Dat u verder verklaarde niet op de hoogte te zijn van het onderhandelingsproces en u pas zoveel jaren nadien hierover geïnformeerd zou worden, zet opnieuw de nodige vraagtekens bij de waarachtigheid van deze gebeurtenissen. Dat uw familie u gedurende al die jaren hierover zou nalaten te informeren is onwaarschijnlijk (CGVS, p. 16). Hoe dan ook zou ten minste van u verwacht kunnen worden dat u ook zelf probeert hierover enige informatie te verkrijgen. Tot slot, indien D.(...) K.(...) effectief zou zijn ontvoerd, is het totaal ongeloofwaardig dat R.(...) K.(...) de dag nadien zonder slag of stoot naar huis kon komen. Weerom gelet op de sterke Talibanaanwezigheid in uw dorp én omdat D.(...) K.(...) zou zijn ontvoerd als drukkmiddel om R.(...) K.(...) in handen te krijgen, kan verondersteld worden dat de Taliban zeker aandachtig zou zijn voor zijn eventuele terugkeer of minstens dat zijn terugkeer gesignaleerd zou zijn in het dorp. Dat hij dus gewoon naar huis zou kunnen komen en vervolgens naar jullie oom zou kunnen gaan zonder problemen te ondervinden, wijst er nog maar eens op dat aan deze beweringen geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 12).

Dat de Taliban dan wel de dag nadien, wanneer R.(...) K.(...) alweer in veiligheid was, opnieuw zou zijn langsgelkomen omdat ze vernomen hadden dat R.(...) K.(...) was thuis geweest, is wel heel toevallig.

Uit al voorgaande volgt voorts duidelijk dat tot slot ook aan de beweerde arrestatie van uw vader geen geloof kan worden gehecht.

In verband met de ontvoering van uw vader, weet u bovendien ook niet veel te vertellen. U verklaarde louter dat u daar niet was en toen u in de avond thuis kwam, u het hoorde via uw familie. Dat u op het moment dat dit geschiedde niet thuis was, kan uw onwetendheid geenszins vergoelijken. U had u immers ook hierover kunnen informeren bij uw gezinsleden die wel thuis waren (CGVS, p. 18). Dat u amper enige kennis blijkt te hebben, zelfs niet de moeite nam u hieromtrent te informeren, ondermijnt bijkomend de waarachtigheid van uw relaas temeer daar dit element raakt aan de kern van uw relaas. Bovendien legde u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer inzake het overlijden van uw vader. Ook al zou het ten andere vaststaan dat uw vader overleden is, quod non, dan nog heeft u

niet geenszins aangetoond dat zulks het gevolg is van de feiten zoals door u beschreven. Uw vader had immers ook gezondheidsproblemen daar waar u verklaarde dat hij een nierziekte had (CGVS, p. 12).

Uw geloofwaardigheid aangaande bovenstaande wordt bovendien nogmaals ondermijnd door het feit dat uw familie nog een vijftal maanden na uw vertrek gewoon thuis bleef wonen (CGVS, p. 6). Doch bestond de mogelijkheid zich elders te vestigen, gelet op het feit dat ze nadien wel verhuisden naar uw oom. Dit wijst er eens te meer op dat aan vermeende problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 4).

Gezien aan voorgaande gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin worden aangenomen dat u Afghanistan diende te verlaten omwille van het risico dat u liep te worden opgepakt en / of gedood door de Taliban ten gevolge uw broer zijn voormalige werkzaamheden. Zo komt bovendien ook nergens uit uw verklaringen naar voren dat u persoonlijk gevisieerd werd of zou worden door de Taliban. U verklaarde louter dat ze ook achter u kwamen (CGVS, p. 8). U concreet gevraagd of er ooit een persoonlijke bedreiging van de Taliban ten aanzien van u was, verklaarde u van niet maar dat ze natuurlijk ook achter u zouden komen (CGVS, p. 18). Dit betreft een blote bewering en pure veronderstelling die, die u op geen enkele manier met overtuigende verklaringen wist te staven.

Voorst verklaarde u dat ook uw familie nog steeds problemen kent (CGVS, p. 13). Doch leven uw overige familieleden tot op heden in Afghanistan en verklaarde uzelf dat dit financiële problemen betreffen en dat uw broer niet vrij kan rondwandelen (CGVS, p. 7). Echter verklaarde u ook dat uw broer meewerkt op het veld met uw maternale oom indien nodig (CGVS, p. 7 en 18). Hieruit blijkt dat hij niet ondergedoken leeft. Uw broer gaat ook niet naar school, zo stelde u. U hier echter naar gevraagd, blijkt dat uw familie hem niet naar school laat gaan uit schrik (CGVS, p. 19). Nergens komt naar voor dat zich concrete feiten voordeden. U specifiek gevraagd of er nog bedreigingen plaatsvonden stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Dit is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Immers, de actuele situatie en eventuele problemen waar uw familie op heden mogelijks mee geconfronteerd wordt, raken eveneens aan de kern van uw relaas. Er kan dan ook in alle ernst van u verwacht worden dat u zich hierom terdege zou informeren. Dat er misschien nog iets gebeurde maar dat uw familie het misschien niet wil zeggen, is niet ernstig (CGVS, p. 18). Het is immers in uw eigen belang om zo goed en gedetailleerd mogelijk te kunnen weergeven wat er zich mogelijks nog afspeelde zodat u de asielinstanties duidelijk kan aangeven welke risico's u ingeval van een terugkeer mogelijks loopt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat de aangehaalde problemen vreemd zijn aan de criteria vermeld in de vluchtelingenconventie, dat nergens blijkt dat hij geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het geven van een theoretisch betoog, het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging, laat hij na te duiden over welke punten het gaat. Waar hij stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is, laat hij tevens na te duiden over welke aspecten het gaat. Met een dergelijk algemeen betoog weerlegt noch verklaart verzoeker de concrete en pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en nood aan internationale bescherming.

Ook waar hij aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bewijskracht van de talrijke documenten miskent en de gehele falende motivering op details baseert die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag, laat hij na te duiden op basis waarvan de bewijskracht van deze stukken werd miskend en waar de motivering concreet zou falen en op details zou zijn gebaseerd die niet determinerend zouden zijn bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt hierbij ook vast dat verzoeker talrijke documenten heeft neergelegd. Het Commissariaat-generaal beoordeelde deze documenten en stelde terecht al volgt: *“De documenten dat u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen, daar waar een fotokopie van uw taskara slechts betrekking heeft op uw identiteit, die vooralsnog niet wordt betwist. Een analogische redenering wordt gevolgd voor de kopie van de taskara van uw vader. Los van het feit dat uit dit document niet kan worden nagegaan wie de persoon op de taskara is en wat uw band met deze persoon is, spreken deze noch uw taskara zich uit over de redenen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten. De job van uw broer staat niet ter betwisting, daarom kunnen de Afghaanse bankkaart van uw broer, de ID-kaart van het leger van uw broer, drie foto's van uw broer in dienst en het certificaat van promovering van uw broer naar sergeant evenmin een ander licht werpen op voorgaande. Deze stukken bevestigen louter uw broer zijn voormalige werkzaamheden maar hebben voor het overige geen uitstaans met u noch spreken deze zich uit over de redenen omwille waarvan u Afghanistan zou hebben verlaten. De Belgische E-ID van uw broer bevestigt louter zijn identiteit en verblijfsstatus hier maar voegt voor het overige ook niets wezenlijks toe aan uw relaas.”* Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bewijskracht van deze documenten op enigerlei wijze werd miskend noch in welke mate deze documenten bij machte zouden zijn om zijn nood aan internationale bescherming wel aan te tonen.

Waar verzoeker aangeeft dat er uit de informatie die hij bijbrengt blijkt dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en dat op zijn minst moet worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn, gaat hij opnieuw volledig voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Hij toont evenmin concreet aan uit welke informatie zou kunnen blijken dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd.

Met de algemene argumentatie dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd, dat zijn verklaringen aannemelijk zijn en niet in strijd met algemene en specifieke informatie en dat hij zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, plaatst hij de voormelde specifieke en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht. Ook het louter stellen dat hij een gegronde vrees heeft in zijn thuisland voor de taliban en dat de tijdslijn die hij meedeelde correct is, kan hiertoe geheel niet volstaan en doet niets af aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Waar hij aanvoert dat hem geen enkel verwijt kan worden gemaakt dat hij te weinig zou weten over de taliban, geografische gegevens, jaartallen, evenementen en gebeurtenissen waarbij hij niet betrokken is, stelt de Raad vast de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat. Er werd echter wel vastgesteld dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit of zijn broer ooit is vrijgelaten en al evenmin weinig kennis heeft over de ontvoering van zijn vader, noch enige inspanning heeft gedaan om meer te weten te komen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze ingrijpende gebeurtenissen en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat zijn broer als vluchteling werd erkend en hij bijgevolg eveneens internationale bescherming dient te krijgen omdat zijn relaas en situatie inherent verbonden is met zijn broer, gaat hij eraan voorbij dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Naast de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij persoonlijk gevisieerd werd of zou worden door de taliban en dit omwille van de tewerkstelling van zijn broer.

Het verwijzen naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en omtrent terugkeerders en mensenrechten in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoeker brengt geen enkele concrete informatie bij, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat verzoekende partij twintig jaar oud was toen hij in 2016 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu hij tot de zesde graad naar school is gegaan en zorgde voor de dieren om te voorzien in zijn levensonderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit niets blijkt dat verzoeker, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Zij het hierbij benadrukt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en tevens nog regelmatig contact heeft met zijn Afghaanse familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekende partij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

De Raad duidt erop dat verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aan te tonen dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt hij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofdte die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire sociaal-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoeker worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF